

Viața unui evreu american în Israel

de Jack Bernstein (asasinat de Mossad)

http://ro.altermedia.info/antisistem/viata-unui-evreu-american-in-israel_24982.html#more-24982

Înainte ca Israelul să fi devenit stat în 1948, evreii de peste tot au fost copleșiți cu propaganda sioniștilor ca Israelul va deveni un cămin al tuturor evreilor, un refugiu al evreilor persecutați, va fi o țară democratică care va fi împlinirea tuturor profețiilor.

Eu sunt un evreu ashkenaz care a petrecut 25 de ani în Statele Unite, țara care a oferit evreilor întreaga libertate și șanse de prosperitate, și cu adevărat am prosperat într-atâta încât o parte dintre noi, sioniștii, au câștigat poziții atât de bune încât domină viața politică și financiară în Statele Unite.

Pentru a înțelege povestea pe care sunt pe cale să v-o spun, este necesar ca, mai înainte, să va spun ce este sionismul. Propaganda sionistă a reușit să-i convingă pe americani că sionismul și iudaismul sunt una și aceeași și natura lor este religioasă.

Aceasta este o minciună sfruntată.

Iudaismul este religie, dar sionismul este o mișcare politică pornită de către evreii ashkenazi din Răsăritul Europei, care au constituit de multă vreme forța principală în propagarea socialism-comunismului.

Scopul ultim al sioniștilor este GVERNUL MONDIAL SUB CONTROLUL LOR. Socialismul și comunismul sunt doar instrumente cu care vor să își atingă scopul.

Am fost o victimă a propagandei sioniste

După războiul din 1967, noi evreii am fost foarte mândri că țara noastră a ieșit mai puternică și învingătoare. Și atunci noi am fost copleșiți cu propaganda.

Așa, între 1967 și 1970, circa 50.000 de evrei-americani au căzut victimele acestei propagande și ne-am dus în Israel. Am fost animat și de sentimentul de a putea înfrunța problemele și a face pionierat în folosul fraților mei evrei.

Nu am avut momente de emoții când am părăsit Statele Unite, pentru că aveam întoarcerea asigurată prin dubla cetățenie care ni s-a acordat. Noi, evreii, în Statele Unite ne bucuram de acest favor de a putea avea, în același timp, ambele cetățenii, ceea ce alți cetățeni nu au.

Sosirea în paradisul evreiesc

Înainte de a pleca spre Israel am obținut niște aranjamente ca să stau la sora unei cunoștințe, Fawzia Daboul și mătușa ei. Sosit la aeroport în Israel, un autobuz m-a dus la locuința doamnei Daboul. Când am văzut-o pe Fawzia, m-am îndrăgostit de ea imediat. Ea a fost evreica sefardică din Irak căzută și ea victimă a propagandei sioniste și, astfel, a ajuns în Israel. După două zile de stat la ele, m-am dus să petrec șase luni în kibutzul Ein Hashofet, unul dintre cele 150 de astfel de comune care funcționează în Israel.

Este important să menționez că sistemul de kibutz din Israel este marxist, adus în Israel din Rusia și Polonia.

Aceștia formează acel grup de comuniști numit bolșevici.

Și mai departe doresc să evidențiez, și chiar să subliniez, că aceeași grupă de evrei ashkenazi comuniști-bolșevici care a emigrat în Israel a pus mana pe conducerea sionismului în Israel și, de atunci, domina viața politică a acestei țări.

Înapoi la kibutz.

Până în anul 1967, întreaga muncă în kibutz era efectuată de către evrei. De atunci, toate muncile sunt efectuate de arabi contra unui salariu mizerabil și de către voluntari de peste ocean. Membrii kibutz-ului primesc hrană și îmbrăcăminte și o mică sumă de bani pentru alte nevoi. Restul câștigului intră în casieria kibutz-ului. Fiecare din aceste kibutz-uri este afiliat unui partid politic marxist, de la socialist până la îndârjiții de comuniști.

După patru luni am fost bucuros să pot părăsi kibutzul cu două luni mai înainte de programare, pentru că vroiam să mă căsătoresc.

Căsătoria

Ceremonia căsătoriei a fost în stil sefard. Foarte simplă, însă frumoasă. Am fost foarte fericiți, însă pe alte planuri această căsătorie a creat numai probleme.

Ziva era sefardică, cum am mai spus, iar eu ashkenaz, și o astfel de căsătorie este considerată mixtă în Israel și stârnește probleme, lumea ridică din sprâncene când aude de ea.

Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să știi ce-i deosebește pe sefarzi de ashkenazi.

Propaganda evreiască în America lasă lumea să creadă că un evreu este un evreu, o rasă a unui popor și că acest popor este alesul lui Dumnezeu.

Cu problema poporului ales am să mă ocup mai târziu.

Deocamdată trebuie să afirm că evreii nu constituie o rasă. Sunt două grupe distincte de evrei, care provin din regiuni foarte diferite, sefarzii din Orientul Apropiat și Africa de Nord, iar ashkenazii din Europa de Răsărit.

Sefarzii constituie grupul cel mai vechi și dacă vreunul este grupul de evrei descris de Biblie, atunci poate fi numai acesta.

Ei sunt înrudiți cu arabii, de care-i deosebește doar religia.

Ashkenazii, care acum constituie 90 la sută din totalul evreimii, au o apariție destul de stranie. Conform istoricilor, dintre care mulți evrei, ashkenazii apar în urmă cu vreo 1.200 de ani. Lucrurile s-au întâmplat așa:

La granița de Răsărit a Europei a existat un trib numit Khazari.

Pe la anul 740, regele khazarilor și cu suita sa au hotărât să aleagă o religie pentru popor. Au convocat pe reprezentanții celor trei mari religii – creștinii, mahomedanii și iudeii – pentru a-și expune dogmele. Dacă ar fi ales Islamul, i-ar fi supărat pe creștini, și invers, dacă ar fi ales Creștinismul, s-ar fi supărat Islamul, ambele fiind vecine și puternice. Așa au ales Iudaismul, care era mai depărtat și nu-i deranja pe vecini.

Alegerea Iudaismului de către khazari a fost mai mult din calcule politice decât din considerații dogmatice.

Cândva, prin secolul al 13-lea, Khazarii au fost alungați de pe locurile natale spre vest și s-au stabilit prin Rusia occidentală și Polonia. Acești khazari sunt numiți acum evreii ashkenazi, care sunt evrei după religie, nu și de sânge.

De-a lungul istoriei, acești ashkenazi ruși și poloni au practicat comunismul și au încercat mereu să-l impună și Rusiei. Din cauza interferenței lor în afacerile guvernamentale ale Rusiei, au devenit obiectul unei persecuții din partea țării. Atunci au început să migreze mai mulți către Palestina, către America Latină și un mare număr către Statele Unite.

În 1897, sioniștii au ținut primul congres la Basel, în Elveția. Acolo au hotărât înființarea unui stat izraelit și au început să caute căile. Marea Britanie le-a oferit teren în Africa, însă ei doreau Palestina. Pe atunci, Palestina era locuită de circa o jumătate de milion de arabi și un număr redus de evrei sefarzi, înrudiți prin sânge cu arabii, cu care au trăit în armonie de-a lungul secolelor.

Având aleasă Palestina ca patrie a lor, mulți evrei ashkenazi au început să emigreze spre Palestina. Majoritatea acestora erau adepți ai comunismului.

Când cineva se gândește la evrei în legătură cu Israelul, trebuie să facă deosebire între evreii ashkenazi și sefarzi, pentru că, după cum am mai spus, evreii nu sunt un popor unit. Ei sunt despărțiți politic, social și, mai ales, rasial.

Și, acum, înapoi la Ziva, care era sefardă, și la mine, care eram ashkenaz, și la viața noastră în așa-zisul Israel democratic.

Sefarzii sunt cetățeni de categoria a doua

În primii trei ani de căsătorie a trebuit să locuim împreună cu mătușa Zivei, atât din cauza lipsei de locuințe, cât și din cauza unor considerații antagonice de natură rasială.

Locuințele în Israel se acordă pe următoarea schemă:

- * Evreii ashkenazi care au trăit în Israel mulți ani sunt primii care primesc locuință.
- * După ei vin evreii ashkenazi care vin din Europa, în mod deosebit dacă ei sunt căsătoriți cu cei născuți în Israel.
- * Apoi urmează evreii ashkenazi care au venit din Statele Unite, mai ales dacă sunt căsătoriți cu cei născuți în Israel.
- * Urmează evreii sefarzi ca a patra categorie ca să primească locuințe, dacă mai rămân disponibile.
- * Și ultima categorie este cea a arabilor, a druzilor și a creștinilor.

Împărțirea serviciilor urmează în aceeași schemă.

Eu, ca evreu din Statele Unite, cu toate că eram ashkenaz, am fost pus într-o categorie mai la urmă, pentru că eram căsătorit cu o sefardă, și asta a fost a doua experiență amară a mea ca o consecință a considerațiilor rasiale.

Chiar de la începutul sosirii mele în Israel am fost deseori insultat și mi s-a spus foarte brutal că, noi, evreii din Statele Unite, suntem tolerați în Israel numai pentru banii noștri. Mi-au spus-o de la obraz:

„Noi avem nevoie de banii voștri, nu de voi. Duceți-vă acasă”.

Singurii bineveniți dintre noi au fost aceia care aveau carnetul de membru al partidului comunist în buzunar și care erau cam 10.000 din 50.000 care am venit în Israel. Aceștia erau cap de listă în ceea ce privește repartizarea de locuințe și servicii, pentru a evidenția încă o dată caracterul marxist și rasist al statului Israel. Ceilalți 40.000 de americani s-au întors, între timp, și ei acasă.

Cele trei fețe ale Israelului

Din cele spuse până acum rezultă că Israelul este un stat marxist-comunist.

Asta ar fi corect într-o anumită măsură, dar Israelul mai are două fețe, și anume, una fascistă și alta democrată.

Evreii ashkenazi din Rusia și Polonia care au emigrat spre Palestina au adus cu ei ideologia marxist-comunistă pe care au aplicat-o aici. Evreii ashkenazi care au venit din Germania, cu toate că au avut simpatie pentru marxism, ei au încercat, totuși, să aplice anumite practici ale naziștilor. În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, elita ashkenazo-sionistă a evreilor din Germania a colaborat strâns cu autoritățile germane la persecutarea maselor evreiești.

Ei, care sunt bine antrenați în Germania lui Hitler, au impus în Israel multe din practicile nazismului.

Pentru a lăsa impresia că Israelul este un stat democrat, Knesset-ul se lasă ales după un stil vechi de alegeri. Aici încetează așa-zisa democrație în Israel.

Ales este partidul și nu indivizii care reprezintă partidul, deputații.

Nu interesează, apoi, care partid vine la putere, care câștigă alegerile, pentru că elita sionisto-marxistă deține posturile de conducere în toate partidele din Israel și care sunt toți uniți în a ține marea masă a populației în ascultare.

În schema de organizare a guvernului mondial, misiunea Israelului ar fi de a menține o stare de conflict permanent în Orientul Apropiat.

Unul din mijloacele sigure pentru a provoca astfel de tulburări este războiul.

Pentru a promova această stare de conflict permanent trebuie făcută și educația fizică și spirituală a tineretului în acest scop. Pentru asta, Israelul a adoptat sistemul hitlerist de organizare a tineretului, care se numește Gadna.

Chiar și uniforma lor este cea hitleristă, kaki. Ei sunt antrenați și angajați în exerciții paramilitare. Mentalitatea asta militaristă este atât de avansată

În tineret încât chiar și la programele lor distractive, ca picnicuri și așezări câmpenești, ei iau cu ei puștile mitralieră și se joacă de-a soldații.

Odată terminate cursurile secundare, absolvenții sunt obligați să servească 3 ani în armată (fetele doi ani). Pentru marină și aviație, câte patru ani (fetele trei ani).

După ce au terminat cu serviciul militar, ei sunt solicitați să intre în Shin Bet, serviciul lor secret, asemănător Gestapo-ului, menit să supravegheze întreaga populație și să urmărească dușmanii marxism-comunismului.

Ca în Germania, toată lumea este obligată să aibă asupra sa în permanență cartea de identitate. Odată, pentru că mi-am schimbat jacheta, am uitat carnetul de identitate acasă. Am fost oprit și mi s-a cerut legitimația. Am fost dus la poliție.

Aici mi s-au dat două ore ca să chem soția s-o rog să îmi aducă carnetul la poliție pentru că altfel aș fi fost închis fără nici o altă judecată pentru 16 zile.

Asta este o dovadă în plus de cât de polițienesc este statul Israel, care se pretinde totuși a fi „democratic”.

În Germania nazistă întreaga populație a fost supusă regimului hitlerist, dar minoritatea evreiască a fost persecutată de elita evreiască a ashkenazo-sioniștilor, care au colaborat cu Gestapoul în persecutarea maselor de evrei.

Mulți dintre acești colaboratori ai Gestapoului au venit, apoi, în Israel și s-au alăturat celeilalte elite ashkenazo-marxiste venită din Polonia și Rusia pentru a impune Israelului caracterul marxisto-nazist al Israelului de astăzi, acești ashke-NAZI, care reprezintă structura statală a Israelului, un amestec de socialism național cu socialism internațional.

Turiștii în Israel

Turismul este una din sursele mari de venit ale Israelului.

Cea mai mare categorie de vizitatori ai Palestinei sunt evreii din America, dar și creștinii americani sunt mulți care vor să vadă locurile sfinte și poporul ales.

Mulți dintre acești creștini se întorc foarte impresionați de cele văzute și trăite.

Dar acești vizitatori nu își dau seama că sunt supravegheați foarte îndeaproape pentru a nu vedea și laturile mizere ale Israelului, exact ca în Țările comuniste.

Ei sunt cu multă grijă ghidați pe rutele prescrise pentru vizitatori, unde li se arată locurile legate de evenimentele religioase, universitățile, livezile de pomi, realizările tehnice, artă și, ca să le câștige simpatia, le arată și muzeul holocaustului.

Ei sunt ținuți, însă, la distanță de ghetouri, de închisorile cu deținuți politici, în care majoritatea sunt arabi-palestinieni și evrei sefarzi care sunt supuși celor mai brutale chinuri. Turiștii nu văd nici crimele care sunt destul de frecvente, corupția și, mai ales, colaborarea dintre organele de stat și crima organizată.

Ei nu pot vedea structura intimă a statului marxisto-fascist.

Am întâlnit un astfel de turist american care mi-a spus că este copleșit de un sentiment religios de când este în Israel, pământul sfânt. A trebuit să-i răspund: „Încearcă să dai o Biblie unui evreu localnic și ai să vezi câtă religiozitate și câtă libertate religioasă există în această țară. Dacă te vede Poliția că dai o Biblie unui evreu, vei fi arestat”!

În ceea ce privește Muzeul Holocaustului, trebuie să vă spun că holocaustul nu ar fi avut loc dacă:

1. Conducerea sionismului din Germania nu ar fi colaborat cu naziștii, și
2. Dacă sioniștii din toată lumea nu ar fi convins anumite țări să refuze acceptarea evreilor din Germania. Sioniștii americani l-au convins pe Roosevelt să închidă ușile pentru evrei refugiați care au avut posibilitatea să părăsească Germania.

Și, apoi, trebuie să adaug că mulți inși, dintre care și evrei, pun la îndoială dacă holocaustul a avut loc, în orice caz, nu a avut loc în dimensiunile care sunt pretinse de către sioniști.

Religia

Țara pe care a ridicat-o Israelul și care mai înainte a fost cunoscută sub numele de Palestina a fost străbătută de Moise, de Iisus Hristos și de Mahomed.

Fiind leagănul marilor evenimente religioase, cu drept cuvânt i s-a spus Țara Sfântă. În consecință, unul ar presupune că dacă Palestina a devenit Israel, și Israelul trebuie să păstreze acel caracter de țară sfântă.

Când Palestina era locuită de arabi palestinieni și de către evrei palestinieni, între ei a domnit o conviețuire armonioasă. De când au năvălit sioniștii, au transformat Israelul în națiunea cea mai păcătoasă, în care numai circa 5 la sută dintre evrei sunt religioși. Singurii credincioși din Israel sunt arabii mahomedani și creștinii.

Legile Israelului persecută toate religiile

De exemplu, este împotriva legii să încerci să convertești un evreu la o altă religie, chiar și dacă evreul respectiv este un ateu sau un umanist.

Un creștin este lăsat să-și predice credința, dar numai în interiorul unei clădiri, a Bisericii, dar în afara clădirii respective, pe stradă, numai să vorbești despre credința creștină și ești pasibil de o pedeapsă cu 5 ani de închisoare.

Dacă dai un Nou Testament unui evreu, poți primi cinci ani de închisoare.

Chiar și dacă-i dai un cadou nevinovat unui evreu, ca, de exemplu, alimente etc. poate fi interpretat ca o tentativă de a-l ademeni, de a-l converti.

Același regim sever se aplică și mahomedanilor. Problema religioasă este foarte delicată pentru sioniști, pentru că atât evreii, cât și ne-evreii văd Israelul ca pe o țară religioasă, cu deplină libertate pentru a-ți practica propria credință religioasă.

De aceea, sioniștii nu îndrăznesc să persecute religia iudaică, de teama de a nu răscula întreaga opinie în contra lor, încât, deocamdată, o tolerează împotriva voinței lor.

Poporul ales

Poporul american a fost adus să creadă că evreii sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Acest mit a fost inițiat de un grup de rabini care au luat extrase din Biblie și le-au interpretat în așa fel încât să însemne că ei ar fi aleșii lui Dumnezeu. Nu este, însă, straniu ca tocmai cei mai necredincioși sunt aceia care țină sus și tare că ei ar fi aleșii lui Dumnezeu?

Cineva care a citit critic Biblia știe că, pe vremuri, Dumnezeu a făcut anumite favoruri evreilor, dar aceste favoruri au fost rezultatul unor convenții care cuprindeau anumite condiții. Acestea prevedeau ca evreii trebuie să se supună Cuvântului lui Dumnezeu. Evreii, însă, au încălcat aceste convenții de multe ori și L-au respins chiar și pe Dumnezeu, întorcându-și fața către Mamona.

Nu trebuie să fii un erudit al Bibliei ca să-ți dai seama că până și cei credincioși și-au pierdut calitatea de a fi aleșii lui Dumnezeu.

Violență și teroare

La primul congres al sioniștilor, ținut în 1897 la Basel, în Elveția, unul dintre scopurile de atins a fost crearea unui stat pentru evrei în Palestina. La acea epocă, foarte puțini evrei erau în Palestina și aceia erau aproape toți sefarzi, care trăiau în bună vecinătate cu arabii.

După congresul din Basel au început emigrările spre Palestina ale evreilor ashkenazi și să cumpere tot ce li se oferea ca teren.

Totuși, prin 1920, abia 2 la sută din suprafața Palestinei era în mâinile evreilor.

În 1948, anul când a fost declarată Palestina ca stat al evreilor, suprafața posedată de evrei era încă sub 6 la sută. Pentru a putea acomoda câți mai mulți evrei, ei aveau nevoie de mai mult teren, însă arabii palestinieni refuzau să vândă.

Pentru a obține mai mult teren, sioniștii ashkenazi au recurs la teroare.

Primul atac l-au dat asupra localității Deir Yassin.

În 9 aprilie 1948, două bande de teroriști, Irgun și Stern, au atacat și au masacrat peste 250 de persoane, adulți, femei și copii. Conducătorul atacului a fost Menachem Begin, cel care mai târziu a devenit prim-ministru.

Asupra acestui masacru el a declarat:

„Fără acest atac asupra lui Deir Yassin azi nu am fi avut Israelul”.

Acest masacru a băgat groaza în palestinieni și au început să fugă din calea lor. Teroriștii sioniști cutreierau satele cu mașini cu megafoane amenințând populația că, dacă nu vor fugii de bunăvoie, masacrul de la Deir Yassin se va repeta.

Au urmat apoi alte masacre:

- Au omorât 60 de palestinieni în Balad Esh-Sheikh.
- Au aruncat în aer 20 de locuințe în Sa-Sa, omorând 60 de femei și copii.
- Au omorât un mare număr de femei care lucrau în Mănăstirea Sf. Simion din Ierusalim.
- Au omorât 200 de persoane, majoritatea bătrâni, în satul Ed-Dawayimeh.
- Au omorât 51 de muncitori când se întorceau de la munca câmpului în Kafr Quasem.

Locuitorii creștini din Kaba Bir-im au fost alungați, iar locuințele distruse. Au profanat cimitirul și au distrus 73 de cruci de morminte.

În această vreme, de câteva luni cât a durat teroarea, circa 300.000 de palestinieni și arabi creștini au fost alungați de la casele lor sau omorâți aceia care refuzau să plece, de către ashkenazii comuniști.

După 14 mai 1948, ziua în care a fost declarată înființarea statului Israel, au fost distruse 350 de biserici creștine și moschei arabe de către teroriștii sioniști.

Sioniștii își elimină adversarii

Pentru a-și atinge scopul, sioniștii nu vor lăsa pe nimeni să le stea în cale. În cursul celui de Al Doilea Război Mondial, sioniștii au colaborat strâns cu naziștii germani, livrând masele evreiești în lagărele de concentrare hitleriste.

Nu a fost deloc o surpriză nici scufundarea vasului „Patria”, care transporta 252 de evrei emigranți spre Palestina, bănuți de către sioniști că le sunt adversari.

Într-un alt incident din aceleași temeri, a fost scufundat vasul „Struma”, fiind omorâte 760 de persoane.

Nici chiar mari personalități politice nu au fost imune la atacurile teroriste ale sioniștilor. În 1948, într-un effort de împăcățiuire a situației în acea regiune, Națiunile Unite l-au trimis pe Conte Folke Bernadotte, care vroia să împartă Palestina în două, pentru evrei și pentru palestinienii arabi.

Acest lucru i-a înfuriat pe sioniști și, sfidând statutul diplomatic, justiția și bunacuviința, l-au omorat pe el și pe șoferul sau în drum spre casă pe una din străzile Ierusalimului.

Zeci de milioane de suflete au fost masacrate în Rusia după revoluția comunistă inițiată și susținută de către sioniști. Acum, în Palestina, urmează aceeași cale.

Pentru a-i alunga pe arabi de la vetrele lor ei au măcelărit nenumărate mii de suflete și au lăsat fără locuințe alte câteva sute de mii. Problema se pune: „Câți arabi vor ucide ei când vor câștiga controlul absolut asupra Orientului Apropiat și când vor fi câștigat și controlul fizic total asupra Americii?”

Ceea ce este în joc acum este libertatea sau sclavia

După părerea autorului acestei broșuri, Jack Bernstein, din care extragem în rezumat, pentru a-i împiedica pe sioniști în conștiința lor, două sunt punctele cheie:

1. Unul din pilonii de acțiune ai sionisto-bolșevicilor este în New York. De aici a plecat sprijinul financiar și organizatoric și s-a stabilit planul de bătaie pentru revoluția comunistă din Rusia. Aceasta revoluție a instalat cel de al doilea pilon al conștiinței la Moscova, care nu s-ar fi realizat fără acest sprijin al New Yorkului.

2. Comunismul nu s-ar fi născut și multe dintre problemele cu care trebuie să se confrunte poporul american acum nu ar fi existat dacă poporul american ar fi fost corect informat asupra acțiunilor sionisto-comuniste din New York.

Înainte, însă, de a fi început această conspirație, ei și-au asigurat controlul presei și, în special, al agențiilor de știri naționale și internaționale. Din moment ce și-au asigurat acest control și asupra stațiilor de radio și televiziune, ei au avut posibilitatea să schimbe sensul știrilor sau chiar să le omită total pe cele cu privire la conspirația lor.

Singura soluție rămâne expunerea

În 1920, Henri Ford scria:

„Dacă poporul american ar ajunge vreodată să cunoască adevărul despre această clică de evrei, asta ar putea să fie scăparea”. Ceea ce ar fi vrut să spună Henri Ford a fost: Dacă poporul american ar afla adevărul, el ar iniția orice acțiune ar fi necesară pentru a opri conspirația acestei bande de evrei sionisto-bolșevici.

Mai mulți inși încearcă să informeze poporul american despre pericolul pe care-l reprezintă sionismul pentru America și pentru lumea liberă, însă încă este mult prea puțin pentru a avea un efect. Ar fi în interesul aproape a tuturor ca, în mod liniștit, însă susținut, să ajute la difuzarea unor astfel de știri.

O înfruntare

Conținutul acestei cărți ar putea să provoace o reacție puternică în rândul sioniștilor. Sunt în deplină gardă în ceea ce privește tactica voastră, fraților mei sioniști, cu care-i aduceți la tăcere pe toți aceia care vă expun planurile subversive.

Dacă persoana respectivă este un creștin, voi urlați: „Ești un antisemit!”, ceea ce nu este mai mult decât un nor de fum merit să vă ascundă acțiunile. D

acă, însă, persoana respectivă este un evreu, voi recurgeți la alte mijloace, ca:

- Întâi îi ignorați, în speranța că informațiile sale nu ajung la un public prea numeros.

- Dacă informația străbate la cercuri mai largi, voi începeți să ridiculați atât informația, cât și persoana sau persoanele în cauză.

- Dacă asta nu-i suficient pentru a-l scoate din scenă, voi încercați să-i asasinați caracterul. Dacă el nu a avut până acum scandaluri, voi sunteți dispuși oricând să i le fabricați.

- Dacă nici asta nu ajunge, atunci recurgeți la atac fizic.

Dar niciodată nu ați încercat să vă justificați acțiunea.

Așadar, înainte de a începe să-mi astupați gura, eu vă ofer această înfruntare:

Să constituiți un grup de sioniști care să vă susțină cauza, și eu voi susține un număr egal de debatori anti-sioniști și pro-americani și câțiva martori.

Atunci sioniștii și anti-sioniștii vor dezbate cele scrise în această carte, cât și alt material în relație cu conținutul ei. Să explorăm aceste informații și să lăsăm poporul american să hotărască singur care dintre ele sunt corecte și care sunt false.

Nu este asta o înfruntare?

În mod precis ați accepta aceasta înfruntare dacă cele scrise nu ar fi adevărate, însă, dacă voi începeți să strigați: „Minciuni, toate sunt minciuni!” și refuzați să dezbateți, prin asta ați mărturisit poporului american că cele scrise de mine sunt adevărate.

nota Roninjaune:

Jack Bernstein nu face decat sa confirme cele spuse si de catre mine. Omenirea, pentru a exista pe mai departe trebuie sa se trezeasca altfel inceteaza a mai exista ca omenire, locul fiindu-i luat de catre o masa amorfa de sclavi.

Faceti diferenta dintre evreii sionisti si evreii adevarati, cei sepharzi, care din pacate au ramas tot atat de putini ca si dacii nostri.....

Reply ↓